

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BOVEN RIMPELS VAN ZOUT WATER

Een toneelspel
voor adolescenten en volwassenen

door

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2018
Nr.3436

PERSONAGES

(15 à 23 spelers)

MARLIES PERSYN, haar leven lijkt meer een rit op een rollercoaster. Zo kan het echt niet verder :

KELLY :

KAAT :

komen een frisse neus halen na een avond uitgaan

REBECCA RANS, moet haar leven opnieuw op de rails krijgen na een scheiding :

VICKY, vriendin van Rebecca :

LAURENCE CLARIN, wil een nieuw leven met minder georkestreerde verplichtingen maar met meer uitdagingen, samen met iemand die haar kinderwens serieus neemt :

COCO, een papegaai (*handspeelpop met poppenspeler*) die ontsnapt is vanop een cruiseschip – babbelmaatje van Laurence :

RAIHANA DIMA WAHAB, hoopje mens zit in een donker hoekje op de pier – het is zeventienjarige vluchteling op de dool die naar Engeland wil – ze draagt een sluier – haar droom is dokter worden – vissersvrouw neemt haar mee - misschien geraakt ze wel in England of wordt ze geadopteerd? :

KATRIEN DOBBELS, vissersvrouw – komt dagelijks een groet brengen aan haar man die zes jaar geleden op zee gebleven is. Een leven in een notendop – toekomst – de kinderen – problemen – alleen is maar alleen :

BRITTA, een vrouw van 39 die nog single is :

JACKIE VANDERBOLD, filmdiva of modemodel wordt geïnterviewd op het staketsel, een flap uit – goedbetaalde baan – geen gewoon – houdt van feesten als de beesten – direct tot he point – beseft dat niet alles kan :

REPORTER, interviewer van dienst :

JITS :

JELKA :

een jong koppel

BRANDWEERMAN / DUIKER :

AMBULANCIER :

EVELINE, the invader - wezen uit de ruimte dat zich verschanst op de pier :

AGENT 1 :

AGENT 2 :

SCOUTSGROEP, -De Condor patrouille - (minimum vier leden – kan met meer acteurs gespeeld worden)

Facultatief : opnameleider, fotograaf, cameraman, geluidstechnieker – kan gespeeld worden door figuratie

DECOR

Het uiteinde van een pier aan de zee (staketsel)
Silhouet van de vuurtoren met een dubbele zitbank ervoor met een zwakke verlichting. Het decor kan ook gesuggereerd worden door vier of vijf projecties van een andere plaats op de pier. Elke projectie stemt overeen met de personages die op dat moment acteren.

KORTE INHOUD

Verschillende vrouwen, elk met hun eigen verhaal passeren op het staketsel aan zee. Ze vertellen een stuk van hun leven tegen de bruisende zee en tussen het gekrijs van de meeuwen door. Gevoelens van ongenoegen, verdriet, eenzaamheid maar ook van geluk. Niemand hoeft daar naar hen te luisteren. Ze willen alleen een deel overbodige bagage kwijt of kijken er met gemende gevoelens op terug. Af en toe gestoord door wandelaars, een vogel of een vissersboot die laat horen dat hij binnenvaart.

Openingsmuziek : Jonathon Livingston Seagull -Neil Diamond – Lonely Looking Sky tijd 3:16 (al of niet met beeldprojectie uit de film)

MARLIES

MARLIES : Ik ben het spuugzat, zo kan het niet verder. Mijn leven is net een rollercoaster Ik kan het niet meer aan. Geen minuut rust wordt mij gegund.

Ik kap ermee, genoeg is genoeg. Ik baal van al die verplichtingen. Doe dit, doe dat en kun je dat ook nog even fixen? Mijn agenda loopt over als een waterton na een fikse stortbui.

Elke dag steek ik mijn energie in wat moet gedaan worden en vervul ik de behoeften van anderen. Voor mezelf heb ik geen tijd. Geen tijd zelfs om rustig adem te halen. Het voelt als een zwaard van Damocles boven mijn hoofd. Zeker omdat ik er naar hunker om eindelijk ‘mijn’ dromen waar te maken.

Eens zalig nietsdoen zit er niet in. Altijd komt er wel iets uit de hoek. Oké, ik zal de enige niet zijn. Een probleem waar waarschijnlijk heel veel vrouwen mee worstelen. Tenslotte zitten we allemaal in dezelfde schuit. We worden geleefd. Overwoekerd zoals de schutting die verstikt wordt door de klimop. Wie wacht tot hij meer ruimte krijgt is sowieso verloren. Het is vechten of ten onder gaan.

Ik wil niet kapseizen. Ik wil mijn leven heroriënteren. Doen wat ‘ik’ wil en niet wat anderen willen. Mijn hart volgen omdat het de essentie is van wie ik ben. Weg met het schuddebonkebeest dat verantwoordelijk is voor mijn negatieve stemmingen, angsten, twijfels en spanningen. Het maakt me ongelukkig en overheerst mijn hele zijn. Ik wil rust, ruimte, vrijheid!

Of ik mijn man nog graag zie? O jawel, maar ik had ‘de liefde’ wel anders voorgesteld. Toen ik hem voor het eerst ontmoette voelde ik me zo happy. Helemaal op een roze wolk. Super-spannend! Mijn ouders hadden een appartement op de zeedijk en geregeld kwamen we naar zee. Hij verbleef op een camping en hadden afgesproken op het strand. Ik voelde me eenzaam en onbegrepen en wilde zo graag iemand die veel van mij zou houden, voor eeuwig en altijd. Dag en nacht... In goeie en kwade dagen. Ach, wat waren we

toen nog naïef. Het kon ons zelfs niet deren dat het pijpenstelen begon te regenen en er een stevige zeewind opstak die ons haast omverblies. Ik keek naar zijn gezicht en de regendruppels gleden eraf. Zoenend voelde ik zijn hand onder mijn kleren friemelen. Ik werd helemaal opgewonden maar tot seks zoals in de films is het niet gekomen. Gewoon hete, stomende liefde onder het afdak van een strandhuisje en daarna, om af te koelen, in de striemende regen naar het appartement. Twee verzopen kiekens tot over hun oren verliefd. Ja, 'Het kan verkeren,' zei Bredero.

Later heeft hij me gevraagd of ik zijn vrouw wilde worden. Zoals het in onze tijd hoorde op één knie met een rode roos en met een doosje waarin een ring zat. Met een gelukkig gevoel en ook wat tranen heb ik volmondig 'ja' gezegd. Ik wou heel mijn leven met hem delen. Nog altijd, het is alleen veel minder romantisch geworden.

O jee, wat lijkt het allemaal lang geleden. We hadden beiden een drukke job en samen een goed gevuld leven. Mijn zoeken naar de zogezegde "kers op de taart", heeft hier aan zee een start gekend. Hier hebben we elkaar gevonden. We zijn samen gelukkig maar de versieringen op de taart zijn met de tijd wat uitgelopen. Af en toe is er eens een hapje zuur.

(zucht) Allemachtig, zie me hier staan praten tegen de zee. Die luistert misschien wel maar zegt toch niets terug. Ze heeft al werk genoeg met haar komen en gaan.

Wil ik overleven moet ik zelf de knoop doorhakken. Zo verder doen is kamikaze plegen. Te pletter storten op een immense berg verplichtingen. Fien, mijn vriendin zegt dat ik ruimte voor mezelf moet creëren. Uitzoeken wat ik echt wil doen en moed en durf bijeen schrapen om mijn project te realiseren. Natuurlijk is zo'n project niet in één twee drie klaar. Het vraagt dagen, zelfs maanden. Fien heeft gemakkelijk praten. Die heeft net een fortuin geërfd.

'Neem een stuk tijd en gebruik dat voor jezelf.' zegt mijn therapeute. 'De rest moet maar wachten. Laat de zon eens terug in je binnenste schijnen. Depressies komen vijf keer meer voor bij vrouwen dan bij mannen. Hoe kun je blijven lachen en geven als je helemaal verzuurd bent?' Oké, ze heeft overschot van gelijk. We hebben gehold en gehold maar nu... Shit, ik kan het hoge tempo

niet meer aan. Mijn leven verandert in een soapserie. Je kunt zo hard werken dat je vergeet te leven en dan verlies je alleen jezelf. Ik moet er iets aan doen.

Mijn dochter zegt dat ik met een burn out zit. Wat is verdomme een burn out? Wel, dat is wat jij hebt moeke, zegt ze dan stoïcijns: oververmoeid, uitgeblust en vaak emotioneel. Het is een mentale stoornis. Je moet terug naar je evenwicht zoeken. Praten over je gevoelens, je grenzen bewaken en nieuwe dingen proberen.

Verdikke, de kinderen van vandaag zijn veel slimmer dan wij in onze tijd. Ze heeft gelijk, zo kan het niet verder. Ik ga op zoek naar een rustige job in de natuur en zeg de rest op. Al moet ik schapen en geiten gaan hoeden op de heide. Innerlijke rust is al wat een mens nodig heeft om gelukkig te zijn. Ik doe het!

(geluid van de zee en krijsende meeuwen)

KELLY & KAAT

(Kaat komt gesteund door Kelly op – ze heeft te veel gedronken, praat onsamenhangend en staat niet meer stevig op de benen)

KELLY : Waarom moet ik per se mee naar hier komen? Hier is geen bal te zien, De wind waait als gek en ik heb verdomme dorst.

KAAT : Dorst! Dat zal niet. Je hebt meer dan genoeg op. Even fris uitwaaien zal je goed doen. Je spreekt met een dubbele tong.

KELLY : Ikke, een dubbele tong? Wat voor onzin is dat nu weer. Elke vogel zingt zoals hij gebekt is.

KAAT : *(pakt haar bij de kraag)* Deze vogel zakt bijna door zijn poten. Zet je op de bank.

KELLY : Zeg madame, ik heb wel stevige poten. Benno, hik, zegt dat ik de mooiste benen heb van ‘heel’ de wereld.

KAAT : Niet verwonderlijk, je smeert er ook een kapitaal aan zalfjes aan.

KELLY : Hij zegt dat ze ‘perfect’ zijn. Dat ik kan wedijveren met de knapste sterren uit

Hollywood.

KAAT : Perfect bestaat niet.

KELLY : Mijn benen, hik, zijn volmaakt. Pre.. predicaat uitmuntend.

KAAT : Ja, ja, 't is al goed. Voor lallen en wartaal spreken krijg je ook een vette tien.

KELLY : Wauw, ikke een tien? Zonder enig gebrek, hik. Ik ben gewoon heel goed.

Benno heeft het ook al gezegd. Meisje, je bent perfect.

KAAT : Pff, die moet zeker iets van je hebben.

KELLY : Kaat, je moet daarvoor zo niet blazen. Jij bent precies een orkaan.

KAAT : O jee dat wordt een probleem. Je kunt nu al met moeite recht blijven.

KELLY : Weet je waarom orkanen meestal vrouwennamen hebben?

KAAT : Omdat een meisjesnaam zachter klinkt en de bevolking dan minder angst heeft zeker.

KELLY : Niks daarvan, hik. Orkanen zijn zo onvoorspelbaar als vrouwen, zeggen ze.

Als ze komen zijn ze nat en warm en als ze gaan ben je je huis en auto kwijt!

KAAT : Voel je je al wat beter om verder te gaan?

KELLY : Ik voel me zo gezond als een visje. Ik kan zelfs over het water lopen gelijk de apostelen bij Jezus.

KAAT : Niks over het water lopen. Ben je helemaal gek?

KELLY : Hik, het is heerlijk om af en toe eens gek te doen.

KAAT : Niet overdrijven. Zullen we terug gaan naar die knappe gasten.

KELLY : Bah, ideale mannen bestaan toch niet. Ze zien alleen naar mijn tieten en benen maar niet naar mijn hart.

KAAT : Niet moeilijk. Je etaleert je borsten en billen ook meer dan je hart.

KELLY : Zeg! Gaan we nog iets drinken of wachten we tot de Titanic binnenvaart?

KAAT : We zouden beter terug naar ons appartement gaan. Daar hebben we water, koffie of thee.

KELLY : Ik wil eerst nog eentje drinken, hik. Eentje maar. (*slijmend*) Toe... Kaatje tralalaatje?

KAAT : Niks van, het leven is geen doos vol chocoladesnoepjes.

KELLY : Maar ik wil gewoon een stevige pint bier.

KAAT : Genoeg is genoeg, drink morgen!

KELLY : Morgen! Het leven is zo eenvoudig maar jij maakt het ingewikkeld. Ik heb nu